

la primera perquè no vullc, y la segon, per que no me dona la gana.

Una còsa es estar mal en tot, y atra no estar de ningun modo; y com estar bé ó mal tot es estar, per aixóestic asi, y no tinc per convenient morir-me en tota ma vida insufrible, pues en dir que vixc en España, em pareix que prou se compendrà lo insufrible de la meua vida. La meua aversió, la meua tírria á totes les coses de este pícaro mon, (esceptuantne póques) ecesdix á tot càlcul. Sols Deu y yo sabem lo qu'em costa aguantar les nesetats, els chismes, el charlatanisme, les murmuracions, la maledisensia, les preocupacions, la guerra, les enemistats, els barbarismes, les burralitats, els desordens, els partits, les emveches, les venalitats, les traisions, les ambicions, les males criances, les inchustisies, les vengances, les costums vergoñoses, el pago que se dona als que mes honren al seu pais, y atres mil coses totes tan males y tan aborribles com estes; y encara que alguns dirán que també tenen prou treball en sufrirme á mí, el meu es incalculablement machor, per ser manco penós que molts sufr'squen á ú, que ú á moltisims. M'aniré esplicant, y suplique als meus lectors que me fassen el favor d'entendrem.

Suponguen vostés que sense saber com ni com no, sin'se dir-me niugú lo qu'era este mon, ni pendres el treball de consultar la meua lliure y santa voluntat, preguntant-me si volia ó no volia naixer, m'encontre en este vâlle de llágrimes; y dic valle de llágrimes, porque apenes acabí de naixer, comensí á plorar com un desa-